

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

06 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpat cu avocatul Hotineanu Anatolie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2019, în cauza penală în privința lui

Șilin Dmitrii x, născut la x, originar din x, domiciliat în mun. x8.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 31.10.2017 – 01.02.2018

instanța de apel: 22.04.2019 – 15.05.2019

instanța de recurs: 11.12.2019 – 06.05.2020

A CONSTATAT:

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 01 februarie 2018 inculpatul Șilin Dmitrii a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3), lit. a) Cod Penal și i-a fost stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 (cinci) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod Penal, pedeapsa închisorii stabilită lui Șilin Dmitrii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 (cinci) ani.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat, că inculpatul Șilin Dmitrii, urmărind scopul aplicării violenței fizice față de mama sa X, conlocuind pe aceeași adresă și anume în mun. Chișinău, str. x și fiind astfel, potrivit art. 133¹ lit. a) Cod Penal, membri de familie, dându-si seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, la data de 02 iunie 2017, aproximativ pe la orele 22:00, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în urma unui conflict verbal produs cu mama sa X, acționând cu intenție directă îndreptată la atingerea scopului său, intenționat a îmbrâncit-o, ca urmare victima a căzut

jos, cauzându-i astfel conform raportului de expertiză judiciare medico-legale nr. 2168/D din 25 septembrie 2017, fractura închisă intertrohanterică a femurului drept cu implicarea canalului medular, care a fost cauzată în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare gravă.

Prin acțiunile sale, Șilin Dmitrii a săvârșit violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată prin maltratare și acțiuni violente, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat vătămare gravă, infracțiune prevăzută de art. 201¹ alin. (3), lit. a) Cod Penal.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către de către procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, Olesea Roșca prin care a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie exclusă din partea rezolutivă a sentinței mențiunea privind suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod Penal pe un termen de probă de 5 ani.

3.1 În motivarea cerințelor sale a invocat următoarele aspecte:

- consideră că recunoașterea vinei, judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală și gravitatea acesteia (infracțiune gravă), nu pot oferi caracterul de circumstanțe premisă pentru aplicabilitatea normei materiale prevăzute de art. 90 Cod Penal;

- prima instanță nu a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 Cod Penal, și anume de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului;

- la aplicarea și individualizarea pedepsei instanța de judecată nu a luat în considerație circumstanțele esențiale și relevante speței, aceasta în condiția în care Șilin Dmitrii anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare. Însă careva concluzii nu și-a format și a continuat să săvârșască infracțiuni;

- prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 6 octombrie 2014 Șilin Dmitrii a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201/1 alin. (1) Cod Penal la pedeapsa sub formă de 120 ore muncă neremunerată în folosul comunității;

- inculpatul anterior fiind condamnat pentru o infracțiune similară la

pedeapsă neprivativă de libertate, nu a conștientizat faptul că este pedepsit efectiv și proporțional pentru faptele săvârșite. În rezultat a devenit mai încrezut în impunitatea sa și ca urmare a continuat să săvârșească infracțiuni identice, iar statul și sistemul de justiție este obligat să asigure protecția necesară comunității;

- consideră că instanța urma să-i aplice inculpatului pedeapsa cu închisoare în limitele sancțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3). lit. b) Cod Penal, fără aplicarea prevederilor art. 90 Cod Penal;

- consideră că sistemul degradat de valori al inculpatului urmează a fi reeducat în rezultatul activităților de corectare comportamentală desfășurate în instituțiile penitenciare, inculpatul Șilin Dmitrii prezintă pericol și trebuie să fie izolat de societate pentru a nu admite săvârșirea de către acesta a unor fapte mai grave;

- consideră că prima instanță a aplicat neîntemeiat prevederile art. 90 Cod Penal, fără a indica expres motivele care ar justifica acest mod de individualizare a pedepsei.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel din 15 mai 2019, apelul procurorului a fost admis, casată sentința parțial și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

Lui Șilin Dmitrii recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3), lit. a) Cod Penal i-a fost stabilită pedeapsă cu închisoare pe termen de 4 (patru) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 01 februarie 2018 a fost menținută.

4.1 În motivarea soluției, instanța de apel a constatat că, prima instanță cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Șilin Dmitrii încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 201¹ alin. (3), lit. a) Cod Penal - *violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată prin maltratare și acțiuni violente, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat vătămare gravă.*

Cu referire la învinuirea înaintată inculpatului Șilin Dmitrii, instanța de apel a constatat în baza probelor administrate de acuzatorul de stat că acțiunile infracționale ale inculpatului întrunesc elementele constitutive ale

infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3), lit. a) Cod Penal, sentința primei instanțe nefiind contestată în această parte de către părțile la proces.

Instanța de apel a reținut că legalitatea și temeinicia sentinței este contestată cu apel în partea individualizării pedepsei penale.

Instanța de apel verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Șilin Dmitrii a constat că prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod Penal, respectiv, nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Din materialele cauzei penale, instanța de apel a reținut că inculpatul Șilin Dmitrii a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate și s-a căit sincer de cele comise, a solicitat examinarea cauzei penale în ordine simplificată, anterior a fost judecat, antecedentele penale stinse.

În conformitate cu art. 76 Cod Penal în privința inculpatului Șilin Dmitrii nu au fost reținute careva circumstanțe atenuante, iar în conformitate cu art. 77 Cod Penal, cu titlu de circumstanțe agravante a fost reținut faptul săvârșirii infracțiunii de către o persoană care anterior a mai fost condamnată pentru infracțiune similară.

La stabilirea pedepsei inculpatului Șilin Dmitrii, prima instanță reieșind din circumstanțele cauzei, și anume că inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, s-a căit sincer de cele comise, gravitatea infracțiunii, care se califică ca fiind „gravă” și ținând cont de scopul pedepsei penale, a aplicat inculpatului Șilin Dmitrii pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, iar în baza art. 90 Cod Penal a suspendat condiționat executarea pedepsei pe un termen de probă de 5 ani.

Instanța de apel analizând soluția primei instanțe referitor la individualizarea pedepsei penale în privința inculpatului Șilin Dmitrii a reținut că prima instanță și-a motivat soluția referitor la aplicarea pedepsei și modalitatea de executare a acesteia în baza unor și aceleiași circumstanțe.

Instanța de apel a notat că după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, sub

raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința vinovatului pe un termen de probă stabilit de instanța de judecată.

În afară de motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, instanța de judecată trebuie să de-a o motivare suplimentară din care considerente a concluzionat că nu este rațional ca inculpatul să execute real termenul pedepsei stabilite. Analizând condițiile în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Instanța de apel reieșind din criteriile generale de individualizare a pedepsei stabilite la art. 75 Cod Penal, din caracterul infracțiunii, care potrivit prevederilor art. 16 alin. (4) Cod Penal care este una gravă și ținând cont de noile limite minime și maxime ale pedepsei prevăzute de norma penală. în conformitate cu art. 364¹ alin. (8) Cod procedură penală, atestă că inculpatului Șilin Dimtrii este echitabilă aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a notat că soluția primei instanțe referitor la aplicarea inculpatului Șilin Dimtrii a pedepsei sub formă de 5 ani închisoare, nu poate fi reținută, așa cum ansamblu circumstanțelor și a aspectelor pozitive ce caracterizează personalitatea inculpatului în speța dată prevalează, inculpatul Șilin Dimtrii a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, sincer căindu-se de cele comise.

Instanța de apel a mai notat că în conformitate cu art. 90 alin. (1) Cod Penal, dacă la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. în acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârșit o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a

acordat.

Raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod Penal, are la origine persoana și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare depinde de întrunirea cumulativă a mai multor condiții, expres și limitative prevăzute de lege, care privesc, pe de o parte, pedeapsa aplicată și natura infracțiunii - condiții obiective, iar pe de altă parte, situația și persoana infractorului - condiții subiective.

În cadrul condițiilor suspendării, persoana inculpatului interesează sub raportul pericolozității sale, decurgând, în primul rând, din faptă și din împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, iar în al doilea rând, din persoana infractorului, care trebuie studiată pentru a se putea constata dacă aceasta se poate corecta fără executarea pedepsei.

Instanța de apel a notat că, aplicarea prevederilor art. 90 Cod Penal nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia, în afară de motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, instanța de fond trebuia să motiveze suplimentar, din care considerente a concluzionat că, nu este rațional ca inculpatul să execute real termenul de pedeapsă stabilit. Analizând condițiile în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să

aprecieze dacă este cazul să o acorde.

Din materiale cauzei penale s-a constatat că inculpatul Șilin Dmitrii nu este la prima abatere de la legea penală, anterior fiind condamnat prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 06 octombrie 2014 pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201/1 alin. (1) Cod Penal la pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe termen de 120 ore.

Instanța de apel a notat că în conformitate cu art. 77 Cod Penal, în privința inculpatului Șilin Dmitrii a fost reținută circumstanța agravantă - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a mai fost condamnată pentru infracțiune similară, iar deși antecedentul penal este stins, totuși în cadrul operațiunii de individualizare a pedepsei penale, sub aspectul executării acesteia, urmează a fi evaluat și faptul că inculpatul Șilin Dmitrii anterior a fost judecat.

Instanța de apel a notat că prima instanță nu a dat apreciere faptului că inculpatul Șilin Dmitrii anterior a fost judecat. Având în vedere personalitatea inculpatului Șilin Dmitrii de a se corecta și reeduca, de a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, instanța de apel a conchis că scopul pedepsei se poate atinge doar cu izolarea acestuia de societate, ceea ce va constitui o pedeapsă echitabilă, de natură să aducă atingere scopului pedepsei penale prevăzut de art. 61 Cod Penal.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către inculpatul Șilin Dmitrii cu avocatul Hotineanu Anatolie, care invocând incidența pct. 6), 10), alin. (1), art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei și menținerea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 01 februarie 2018.

5.1 În susținerea recursului recurenței au invocat următoarele aspecte:

- a recunoscut în totalitate vina în comiterea celor imputate. La momentul comiterii acțiunilor, nu a realizat pe deplin caracterul periculos a acțiunilor sale, ele fiind generate în mare parte de starea de afect psihologic datorată disputei între mine și mama sa;

- consideră că izolarea sa de societate la vârsta pe care o are, inclusiv gravele probleme de sănătate cu care se confruntă, nu ar atinge scopul urmărit de legiuitor la aplicarea pedepsei penale;

- consideră că instanța de apel nu s-a pronunțat supra tuturor motivelor invocate în cererea de apel și referința prezentată de apărătorul să.

- consideră eronat concluzia instanței de apel că lovitura care a avut loc,

a fost cauza morții mamei sale, de fapt nu a fost o lovitură deliberată, ci o îmbrânceală pentru a trece către ușă și a pleca din casă, datorită vârstei inanitate, mama sa nu sa putut ține pe picioare și a căzut, fracturându-și osul la picior. Cauza morții fiind hepatita cronică de care a suferit ultimii ani;

- consideră că sentința pronunțată la 01 februarie 2018, de către Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani a fost una legală, care a respectat normele de drept material, fiind analizate toate circumstanțele cauzei în coroborare cu personalitatea inculpatului și modalitatea de examinare a acțiunii prin prisma art. 364¹ Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal a decis inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că acesta este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal reține, că recursul depus are ca temei pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, precum și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Instanța de recurs menționează că, nici unul din prevederile la care se referă autorii recursului nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezenței erori de drept, care ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Mai mult instanța de recurs ordinar menționează că recurenții au indicat temeiurile de declarare a recursului ordinar prevăzute la pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă nu au motivat și nu au argumentat incidența acestora în cazul speței.

Cu toate acestea, Colegiul reține că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, dar critică decizia contestată doar în partea ce ține de pedeapsa stabilită de către instanța de apel, considerând-o prea aspră, solicitând menținerea pedepsei aplicate prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 01 februarie 2018.

După cum s-a menționat mai sus, Colegiul penal consideră că temeiurile pentru recurs semnalate de recurenți nu sunt incidente în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat, iar în sprijinul statuării respective se relevă următoarele.

Așa cum se reține din doctrina penală, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Astfel, conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmând ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea

penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

În conformitate cu art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

În speță, Colegiul penal constată, că instanța de apel în raport cu fapta comisă și cu cumulul de circumstanțe, corect a ajuns la concluzia că, stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse penale sub formă de închisoare decât cea stabilită de prima instanță, va putea asigura realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, de corectare și reeducare a lui, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea inculpatului, or aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare cu executare, într-adevăr va duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său agresiv.

Astfel, circumstanțele expuse corect au dus la emiterea unei hotărâri de condamnare cu izolarea acestuia de societate, ceea ce va constitui o pedeapsă echitabilă, de natură să aducă atingere scopului pedepsei penale prevăzut de art. 61 Cod Penal, întrucât corectarea inculpatului ne fiind posibilă cu aplicarea unei pedepse cu suspendare întrucât s-a constatat că *inculpatul Șilin Dmitrii nu este la prima abatere de la legea penală, anterior fiind condamnat prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 06 octombrie 2014 pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod Penal la pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe termen de 120 ore, astfel, în conformitate cu art. 77 Cod Penal, în privința inculpatului Șilin Dmitrii a fost reținută circumstanța agravantă.*

Instanța de recurs reține că solicitarea recurențelor privind menținerea sentinței prin care în privința lui Șilin Dmitrii au fost aplicate prevederile art.

90 Cod penal, solicitare care de fapt nici nu a fost motivată de către aceștia, este neîntemeiată, or doar faptul că nu sunt de acord cu pedeapsa stabilită de către instanța de apel, considerând-o prea aspră, nu poate servi ca circumstanță pentru aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse neprivative de libertate.

Colegiul penal relevă că, textul art. 90 alin. (1) Cod penal prin sintagma „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme. Acest fapt rezultă și din prevederile legale, care stipulează că: „ Dacă... instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei...indicând numai decît în hotărâre motivele...”. Astfel, din examinarea condițiilor în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facilitate, pe care instanța de judecată este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Reieșind din cele expuse, instanța de recurs precizează că argumentele expuse de recurent întru casarea deciziei recurate sunt declarative și neîntemeiate, invocate în scopul evitării executării pedepsei aplicate, or criticile formulate de recurent au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de apel și cărora li s-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin.(2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a hotărârii nu s-au stabilit.

După cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la casarea parțială a sentinței primei instanțe, or în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Reieșind din cele expuse, Colegiul concluzionează că instanța de apel a pronunțat o decizie legală, întemeiată și motivată prin stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse privative de libertate, pedeapsă care răspunde scopului de corectare și reeducare a inculpatului prevăzut de art. 61 Cod penal, care va duce la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de

ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, iar argumentul invocat de recurent privind aplicarea pedepsei non privative de libertate, urmând a fi declarat ca neîntemeiat.

Din aceste considerente se conchide că, de fapt în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct.6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală la care se face referință de către recurent, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de apel în limitele legii, din care considerente se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpat cu avocatul Hotineanu Anatolie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2019, în cauza penală în privința lui *Șilin Dmitrii x*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 05 iunie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda